

ת"פ 40977/03/14 - מדינת ישראל נגד תאופיק חאג יחיא

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 40977-03-14 מדינת ישראל נ' חאג יחיא(עציר)

בפני המאשימה נגד הנאשם	כב' השופט אביב שרון מדינת ישראל תאופיק חאג יחיא (עציר)
---------------------------------	--

החלטה

1. בפני בקשת המדינה לחילוט רכב מסוג רנו שמספרו **-*-*-** (להלן: "הרכב").
2. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירה של נשיאה והובלה של תחמושת, בניגוד לסעיף 144(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ונגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה הקשורה בנשק וקנס כספי בסך 2,000 ₪.
- על פי העובדות, ביום 16.3.14 הגיע הנאשם מכיוון השטחים לכיוון ישראל ועבר ליד מחסום בטייבה. הנאשם נהג ברכב, כשלצידו יושב בנו הקטין. במהלך חיפוש שבוצע ברכב, נתפסה תחמושת מסוג כדורי 7.62 בכמות של כ-500 כדורים בתפוזרת, אשר היו מוטמנים בתוך זוג גרביים שהוכמנו מתחת לשני המושבים הקדמיים של הרכב.
3. בכתב האישום, כללה המדינה בקשה לחילוט הרכב אשר שימש את הנאשם לביצוע העבירה המיוחסת לו, זאת בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") והוסכם בין הצדדים כי בקשת החילוט אינה חלק מהסדר הטיעון וכי דיון לגבי הבקשה יידון במועד מאוחר למתן גזר הדין.
4. ביום 30.9.14 התקיים דיון בבקשת המדינה לחילוט הרכב במסגרתו העיד איימן חאג' יחיא, שהינו טוען לזכות ברכב. כן העיד הנאשם.
5. איימן העיד כי הוא עובד במגרש רכבים בטייבה שנקרא ק.מ.ר.א (1993) שרותי רכב בע"מ (להלן: "החברה"), לדבריו, הוא מוסמך למכור כלי רכב של החברה ובידו ייפוי כוח להעביר בעלות על

כלי רכב מטעם החברה.

איימן הציג לבית המשפט זכרון דברים (נ/2) שנערך בינו לבין הנאשם לפיו הנאשם רכש את הרכב תמורת 12,000 ₪. עוד מצויין בזכרון הדברים כי שולמו דמי קדימה. הוסכם בזכרון הדברים כי "כל דו"ח או רפורט מתאריך 21.12.13 שעה 16:30 יחול על הבעלים החדשים". בסעיף ההערות נכתב "... [לא ברור] אחרי שאר התשלום של השקים עד תאריך 21.5.14".

עוד הציג איימן לבית המשפט ייפוי כח של תאגיד מיום 20.11.13 (נ/3), לפיו החברה מייפה את כוחו לבצע מכירה של הרכב ולבצע שינוי במרשם כלי הרכב.

לטענת איימן, על פי זכרון הדברים הבעלות על הרכב אמורה לעבור על שם הנאשם רק לאחר פרעון כל הצ'קים שמסר לו הנאשם כתמורה לרכב. מדובר ב-12 צ'קים על סך 1,000 ₪ כל אחד. לדבריו, נפרעו רק שני צ'קים היות והנאשם נעצר על ידי המשטרה.

הוסיף איימן וטען, כי ההסכמה בינו לבין הנאשם היתה כי הוא משכיר לנאשם את הרכב ובמידה וישלים את העברת מלוא התשלומים, יידאג איימן להעביר הבעלות על שם הנאשם.

איימן סיפר שבהיותו מתווך, העמלה שהוא אמור לקבל עבור המכירה היא בסך 1,000 ₪ והוא עדיין חייב כסף לחברה כי טרם קיבל מלוא התשלום מהנאשם.

6. כאמור, גם הנאשם העיד בבית המשפט והוגשה הודעתו (נ/1). הנאשם אישר בהודעתו במשטרה כי הרכב לא בבעלותו. ואולם, משנשאל הנאשם האם הוא שוכר את הרכב, השיב "לא". משנשאל של מי הרכב, השיב "לא מדבר". גם לשאלות בדבר השימוש שעשה ברכב ביום מעצרו סירב הנאשם להשיב.

בעדותו, סיפר הנאשם כי רכש את הרכב מאיימן ומסר לו 12 צ'קים על סך 1,000 ₪ לכל חודש. עוד סיפר כי לאחר שנפרעו שני צ'קים נעצר ועל כן לא השלים התשלום.

בחקירתו הנגדית, מצא הנאשם להוסיף כי "אני קניתי את האוטו, אם השיקים יפרעו בזמנם, אזי מכירה, אם לא, אזי שכירות בסכום שנפרע".

לא היה לנאשם הסבר איך כל הצ'קים היו אמורים להיפרע עד ליום 21.5.14 בעוד שהרכב נמסר לידיו ביום 21.12.13 ומדובר ב-12 צ'קים רצופים חודשיים.

7. בעוד המדינה טוענת כי הוכח שהנאשם הינו הבעלים דה-פקטו של הרכב, טען הסנגור כי עובדה זו לא הוכחה. לטענתו, החברה היא הבעלים של הרכב, הבעלות טרם הועברה על שמו של הנאשם וכן טרם שולמה על ידי הנאשם התמורה המלאה עבור הרכב.

8. לאחר ששמעתי את איימן, הטוען לזכות, ואת הנאשם, ולאחר שעיינתי במוציגים ושמעתי טיעוני הצדדים, אני קובע כי המדינה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה כי חרף העובדה שהרכב רשום פורמאלית על

שם החברה, הרי שבפועל הבעלות בו היא של הנאשם והוא אף נהג בו מנהג בעלים. להלן טעמי:

א. הנאשם נעצר בעת ביצוע העבירה כשהוא נוהג ברכב.

ב. בהודעתו במשטרה (נ/1) הכחיש הנאשם כי הוא שוכר את הרכב וסירב להשיב על שאלות המתייחסות לבעלות הפורמאלית של הרכב. רק במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט, ולאחר ששמע את איימן מעיד כי הוא השכיר לנאשם את הרכב, סיפר הנאשם כי למעשה היתה זו עיסקת "שכירות-מכר".

ג. בעת ביצוע העבירה החזיק הנאשם ברכב, על פי זכרון הדברים, כ-3 חודשים.

ד. זכרון הדברים (נ/2) לוקה בחסר - כלל לא עולה ממנו ענין השכירות חלף המכירה; לא ברור כיצד אם ניתנו על ידי הנאשם 12 צ'קים חודשיים עוקבים על סך 1,000 ₪ כל אחד, החל מיום 21.12.13, אמורה לעבור הבעלות על שמו של הנאשם ביום 21.5.14, בחלוף 6 חודשים בלבד; עוד לא ברור מהו שיעורם של "דמי הקדימה" ששולמו, אם שולמו; סעיף 15 לזכרון הדברים, הדן בדו"חות תנועה עתידיים, קובע כי יחולו על "הבעלים החדש".

ה. ניתן היה לתמוך גירסאותיהם של איימן ושל הנאשם בפלט חשבון הבנק של הנאשם, על מנת להראות כמה צ'קים שהועברו מהנאשם לאיימן נפרעו, אם נפרעו.

9. מכל האמור לעיל עולה, כי כל האינדיקציות מצביעות על כך שהנאשם הוא הבעלים של הרכב בפועל, אף אם לא בוצעה העברת בעלות פורמאלית במשרד הרישוי. התנהלות איימן והנאשם ביניהם בנוגע למכירת הרכב, רישום זכרון הדברים, ענין עיסקת ה"שכר-מכר" ואי ההתאמה בין מספר הצ'קים למועד העברת הבעלות הצפוי - כל אלה מצביעים על היעדר תום לב מצד השניים בענין זה, באופן המחזק את המסקנה האמורה ותומך בה.

10. סעיף 39 לפקודה קובע כי בית המשפט רשאי, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 ("באותו חפץ נעברה... עבירה... או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה"), אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם.

11. נקבע על ידי לעיל, כי הוכח שהנאשם הינו "הבעלים" של הרכב בפועל, אף אם הרכב לא היה רשום באופן פורמאלי על שמו במשרד הרישוי.

אין חולק כי באמצעות הרכב בוצעה עבירה חמורה של הובלת תחמושת, כשרמת הסיכון הנשקף ממנה גבוה (כדורי נשק 7.62 מ"מ), בכמות רבה מאוד (כ-500 כדורים), המוסלקת מתחת לכסאות ברכב, וכשלצד הנאשם יושב בנו הקטין.

דומה, כי לאור חומרתה של העבירה, העובדה כי ביצועה התאפשר הודות לשימוש ברכב ולהסלקת התחמושת

בתוכו והעובדה כי הזיקה שבין הרכב לבין העבירה היא אינהרנטית לביצועה - קמה עילה לחילוט הרכב. מסקנה זו מתחדדת נוכח עברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה בעבירה דומה.

השאלה הנשאלת היא, האם נוכח העונש שהוטל על הנאשם בגזר הדין, וכשהחילוט העתידי עומד להיות חלק אינטגרלי מהעונש, על בית המשפט לעשות שימוש בסמכותו ולהורות על חילוט הרכב לטובת אוצר המדינה?

על שאלה זו אני משיב בחיוב, אם כי אקבע כי לא מלוא הסכום שיתקבל ממכירת הרכב יועבר לאוצר המדינה, כי אם חציו. על הנאשם נגזרו, בין היתר, 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל והוא החל בריצוי העונש. הסדר הטיעון הושג עקב קושי ראייתי בו נתקלה המאשימה. כמו כן, הוטל עליו קנס בסך 2,000 ₪. נפסק, כי בהפעילו את סמכות החילוט בית המשפט מצווה לתת דעתו גם על השלכותיה, וכיצד היא משתלבת במערך רכיביו האחרים של העונש (ע"פ 6234/03, **מדינת ישראל נ' זיתאוי**).

12. בנסיבות אלה אני מורה על חילוט הרכב לטובת המדינה. לאחר מכירתו על ידי המדינה תועבר מחצית התמורה לטובת אוצר המדינה ומחצית התמורה תושב לנאשם.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ה, 02 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.